

Lőrincz P. Gabriella

Karcol

Lőrincz P. Gabriella

KARCOK

Kárpátaljai Magyar Könyvek
188.

Készült a Szülőföld Alap támogatásával

Lektorálta: Bakos Kiss Károly

© Lőrincz P. Gabriella, 2009
© Lőrincz Katalin rajzai, 2009
© Intermix Kiadó, 2009

INTERMIX KIADÓ

Felelős kiadó: Dupka György
Felelős szerkesztő: Nagy Emese
Budapesti képviselő: H-1011 Budapest, Hunyadi János u. 5.
Készült a Borneo Kft.-ben
ISBN 978-963-9814-21-9
ISSN 1022-0283

Lőrincz P. Gabriella

KARCOK

Versek

INTERMIX KIADÓ

Ungvár – Budapest

2009

I.

Nyugalomhiány

Karcok

*Minket néz, és vigyorog az Isten.
Akármit tesz, tudja,
Hogy én bittem,
Hogy Ő az Egy,
És megmarad, mert
Talpa örök betonoszlop,
Mert minden szava vésett márvány
És kínunkon mulat:
– Általam teremtett sok fekete bárány.*

Istent vágyva

*Ablakom most tárva-nyitva
Az aszfaltra meredek
Börtön-panelkalitkában
Vakon Istent keresek*

Kereszt

*Karácsony megfeszít,
Húsvét mennybe meneszt,
Pünkösdre marad
nyakadban a kereszt.*

*Holnapod ha lesz,
hogy lehetne szép,
már hallom a bús
halotti zenét.*

*Kereszttel sújtott pogány,
megírva rég veszted:
sorsod csak hordozni
fejre állt keresztet.*

Teremtmény

*Mikor engem művelt,
Részeg volt az Isten.
Álmában szőtte
Kínom fonalát.
Csak egy éjszakát éltem
– az elég hosszú volt
Mikor néha Felé néztem
Láttam, mámorosan
Szunyókált az Isten.
Gyűrött idegeim
Most vasaló alá teszem.
– látom, a vasalótalp sem sima.*

Bakos Kiss Károlynak

*Véred tinta
Lelkedben oldalak.
Láttam: te is
Csak papírfecnin
Érzed jól magad.*

Vers

*Megláncolt, ideges
Betű-ördögök.
Papírra sírt tintaalvadék.
– Világteremtés.*

Könyvek között

*Hangomat próbálom hallani
A botladozó verssorok között.
A könyvekből kikiabál a betű.
Agyam tekeregve
Valami igazat keres*

Legyek

*Nyakamba veszem hát
Az óriás óceánt.
Cseppjeivel számot vetek.
Átszítálok a sivatag homokját,
Csak, aki vagyok,
Hadd legyek.*

*Felsétálok a világ tetejére
Nevén szólítom az eget,
Élet árán élő leszek
De, aki vagyok, Legyek.*

*A régmúlt századot
Feltámasztom,
Sorsomat cipelve megyek.
Arcomon mosollyal,
Szememben könnyekkel
Legyek, csak Legyek.*

Idő

*Arcomba mélyedő
Ráncredők fonódnak.
Hegedt sebeim feltépi a szél.
Fáradt idegeim körül
Gyásztáncot jár az éj.
Hallgatag lassúsággal
tavat fodroz
A mély.
Rezgései között
Nem kérdez, nem kér.*

Ébredés

*Lenge ruhában táncoló hajnal
Fázik a reggel
Sápadt-sárga arccal
Ház falára olvad
Langy fényeit ontva
Mint férfi testet női kar
Ha édesgetni vonja
Szél kúszik a kerteken
Sebző kínját hordja
Ősz hajnali szerelem
Vergődik a porban.*

Hosszú sötétség

A hajnal kék arccal

Üldögél.

Majd elindul az éj felé.

A fogságba esett napfény

Láncokat verdes.

A márvány éjjel megremeg:

Maradást keres.

Egy magányos szombat este

*Szombat este van.
Szemétdomb körül járok.
Szűz-fehér hó lepi hazám,
Minden szennyét eltakarja.*

*Egyedül sétálok.
Enni kéne, de
Vacsorát ki elé terítsek?
A szabadságom elől,
Jaj kihez meneküljek?*

Éjszakai vízió

*Aranyszegély.
Márvány.
Drágakő-palota.
Déli gyümölcs.
Pattogó kandalló.
Ágyunk selyem,
Párnánk puha.*

...

*Valami simogatja az
Ablaküveget...
A napfény kibontott
Hajfűrtöt ereget.*

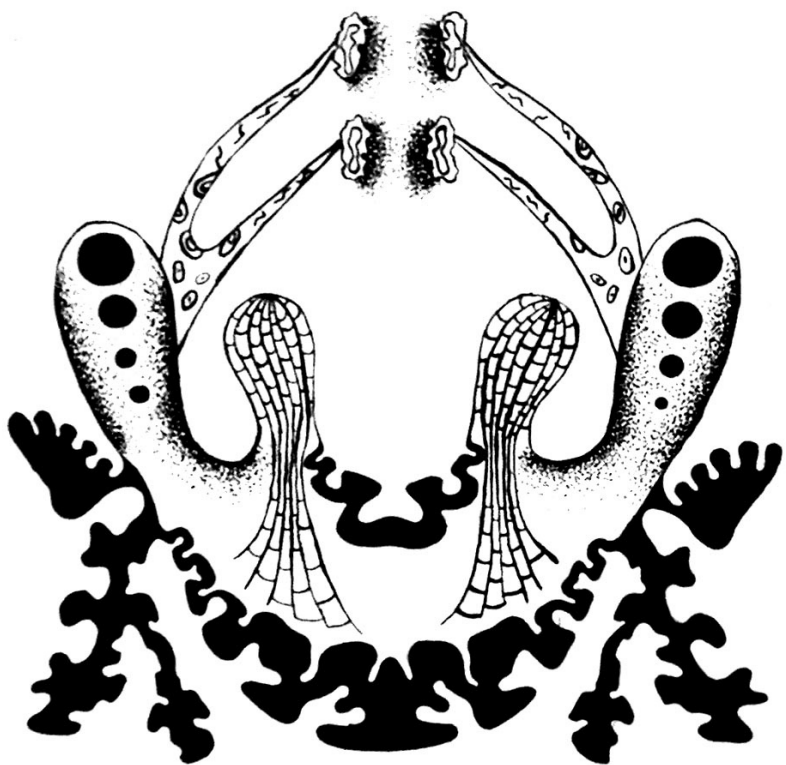
...

*Koldus fapadló.
Kopott meszelt fal.
Szegény panelvaskó.
Falat száraz kenyér.
Kihűlt cserépkályha.
Ágyunk terített pokróc.
Párnánkon olcsó, durva huzat.*

Lenni

*Leszek azért, hogy legyél.
Lehess kő, lehess kenyér,
Lehess levegő, só, vagy bármi,
Engedd az Istent rád találni.*

Elmulás

*Gonosz ráncok mögött
Befalazott szépség
Tükörbe száradt tegnapok
Elfonnyadó vonás
Hús és vér és test vagyok
És mozdulok
És hallgatok
És egyre inkább
Nem vagyok*

Nyugalomhiány

*Nem alszom
Bőröndbe csomagolt
Álmaimmal sétálok
A fejemben
Csak így fekve
Levegőkalitkában
Szenved a légyzümmögés*

Mámor

*A borral áztatott éjszakák
Korcs érzéseket nyögnek a világra.
A józanító reggel sajog.
Mindennek fájás az ára.
És belesajdul a gondolat is:
Józanon nyers a világ.
Ízeiket akarok:
Áztassuk borba
A szent ostya-éjszakát!*

Ősz

*Mezítelen reggelek
Táncolnak be
Szobám „üvegszemén”
Valami elmúlt odakint
– tán nincs levél a fán –*

Vallomás

*Se szép, se jó
nem vagyok,
öröm, ha a Nap
rám ragyog.*

*Se szép, se jó...
De vagyok!
Mit jósolnak a
csillagok?*

*Szép s jó másnak
adatott,
öröm, ha én is
adhatok.*

*Se szép, se jó,
ilyen vagyok
– ragyogjanak rám
a csillagok.*

Tópart

*Délutáni kéjben
Füstfoltos kémények
Fetrengenek
Az ég alja
Öleli a világomba nőtt falat
Láttam, újra Élni Kell Itt
A tóban mosdó ég alatt.*

Velem

*Egyetlen asztalomat
Önmagammal körülülöm.
Egyetlen tányéromból
Levesem szürcsölöm.
Aztán könyvet olvasok
Magamnak,
Ha lehet, még írok is.
S mert kéz nem fogja már kezem,
Hát sajátomat fogom
Ölemben ringatom el
Hasadt tudatom.*

Várákozás

*December.
Didergő macskakő,
Koppán rajta a cipő
És egy újabb év
Lép városom lelkére.*

*Ünnep.
Hazug, eljátszott szeretet,
Izzó könnytől gyűlő
Szép négy gyertyaszál.
A város közepén óriásfenyő...*

*Lépek.
Lábam nyomán
Felnyög a sár.*

December.

Ünnep.

Sár.

Szakadt hazám

*Keresztre feszítve
Árpád büszke népe.
Volt, aki csak túrte,
Kárörömmel nézte.
Az én hazám rongyos,
Árnyéka magának.
Darabokra tépte
Trianoni század.*

1956-2008-ban (ötvenkét év)

Fél évszázad

Nép nem lázad

Igába hajtott

Barom-sokaság

Ötvenkét éve húzza a hazát

Zászló

Pirosra

Fehérre

Zöldre festem

Éjjelente a ház falát.

Idegen zászlókat tép felettem

Évek óta már az ég.

Húzott batárkötél fojtogat,

Minden más szín

Másé marad.

Marad.

Marad!

Piros,

Fehér,

Zöld

Marad

Ez alatt az ég alatt!

Beregszász

*Magammal sétálok,
A város didereg.
Nézem, hogy ölelik
egymást a hegyek.
Lábam alatt az aszfalt
Útra kész.*

*Templomtorony nyújtózik
az égért,
valami Istent keres.
Gyomrában pár asszony
Éneke kordul.*

*Úgy hiszem, szombat este van...
Igen, talán szombat...
November.
És a drága város nem is álmos,
Csak könnyes szemében
Szétfolyik az ég.*

II.

Ha fázom

Bűntelen csók

*Ölelkező utcák futnak
Lábunk alatt szüntelen.
Míg egymásba olvadásunk,
Sajgó csókunk bűntelen.*

Egy nap veled

*Mint első cigaretta füstjét
Magamba szívnálak reggelente,
Bódítanám veled egész lényemet,
Mint kávé, szürcsölném lelked legjavát,
S mint zaccot, kiköpném fájdalmaidat.
Úgy délután körül belédharapnék,
Mint falat kenyérbe,
Mit csempespór pirit,
Este magamba öntenélek
Korsós számra, mint sört.
Aztán ölelnélek egész éjjel
– csak lennél itt, csak jönnél el.*

Ha fázom

*Legyél kacatom, rongyom,
Hogyba rámfagy az éjszaka
Magamra húzhassalak.*

Morzsák

*Csókokkal öltöztess,
Hangoddal ringass el,
Mosollyal ölelj át
– el soha ne engedj.
Harmattal locsolj meg,
Virágod én legyek.
Híd nőtt a tengeren,
Omlanak jéghegyek.*

Ha lesz

*Ha lesz majd vágyad
Vállamhoz érni,
Lesz majd vállam,
Hogy hozzám érj.
Ha lesz majd csókokod,
Mi enyém lehetne,
Lesz majd ajkam,
És visszacsókolok.
Ha lesz majd éjjel,
Mit tőlem kérsz,
A delet is feketévé teszem.
De, míg nincs szükséged rám,
Addig nem létezem.*

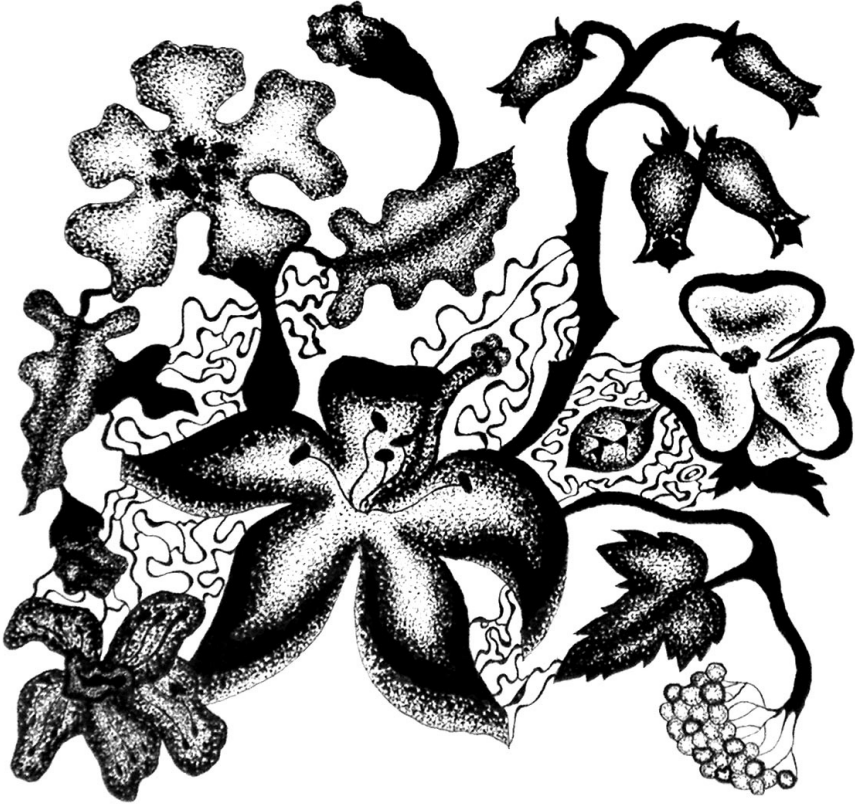
Forrongó

Izzásban lévő

Létek között

Halkan kopog az ölelésvágy

– Látod, nyitott ajtó várja

Csak így

*Szeretlek.
Nem tudlak
Nem szeretni.
Milliószor leírt,
Érzett, értett,
Elhnyűtt, szegény szó.
Csak így:
Szeretlek.
Milyen koldus,
Milyen...
Semmilyen.*

Harcom vagy

*Lüktető gondolat vagy
Fájdalmas fejemben,
Mégis egyetlen, kiben
Fényem megragyog.
Örökös éjszakám küszöbén ülve
Érintésed álmodom
És égetem magamba minden sóhajod
És harcolok melletted,
Veled,
És folyton ellened.
Lehetett volna
Jöhetett volna
Valami egyszerűbb élet felém.
Szép férfi oldalán sétálnék,
Esténként sötét hajfürdjét
Ujjaimra fésülném...
Lelkem ágya lelke volna.*

Vágyva

*Fonnyadt ős nyaldossa
Magába napjaink.
A harmatcsepp veríték
Az idő homlokán.
Egymásnak rugaszkodó
Éles vádjaink
Vágygá tekerednek
Az éhes éjszakában.*

Szeretem az emlékeinket

*Nem téged öllelek,
Csak benned a múltat.
Nem téged csókollak,
Csak nevetésem,
Mi kibúlt az ajkadon.
Ha rád nézek, nem téged látlok,
Csak azt, kinek egyszer
Engem láttál.*

*Nem téged szeretlek,
Csak a szerelmet,
Amit adtál,
És magaddal vittél
Hajnalonként.*

Villanás

*Más szívja magába csóкод
Holdkóros hajnalom ha
Nélküled ébred
Konyhakövön ülve
Magamba rohadva
Fejem lógott a nyakam tetején
– valami zajt csinál
Nem én vagyok
Magában motyog az órarugó*

Olvad a tél

*Most én újra,
Kabátba bújva várok rád,
A csúszós macskakón,
Hogy elmondjam neked,
Hogy olvad már a tél,
És kialudtak a fények is.
Az esőcsepp súlya
Homlokomra hullva
Ráncokat szülő könny.
Az Istené.*

Reggeli gondolatok

*Betelni csókoddal,
Csak arra vágyom,
Mint csecsemőszáj,
Mi tejre oázis...*

*És belerándul minden idegszálam.
És egész testem égeti a láz.*

Fulladás

Visszatartott lélegzet

Vagy.

Megfulladok

Beléd.

–Visszacsőpögés.

Kenyерem adtam

*Egyetlen fehér abroszomon
Terítettem eléd a vacsorát...
Az étel nem kellett,
De bemocskoltad az abroszt...
Már betek óta
Áztatom, főzöm, mosom
Te állsz mellettem, és nézed,
Még bocsánatom sem kéred.
És a folt nem fakul.
Aztán mosoly csurran ki fogaid közül,
Indulsz, és jóllaksz valahol.*

Kép

*agyamban ágyamban vágylak
lelkemre nagy lakatot rakva
magamra morzsolom emlékeinket*

Hallgass

*Jaj, csitt szerelem!
A házfalak-fülek,
Az ablakok szemek,
Az ajtók beszédek kútja.
Jaj csitt szerelem,
Te életem csúfja!*

Múlás

*Lepedőmon hagyott illatod
Iszogatja magába a lelkem
Néha kértem maradj még
...már üresen ásít magam
Mellett a helyed*

Keresztem

*Halbatatlannak hitt
Holt szerelem felett nyögve
Nyomorék lelkem vigasztalhatatlan*

Maradok

*Én nem utazom sehová:
Maradok.
Menj el, én neked már többet
Nem adok.
Mennyből zuhanó véletlen
Fény volt ez,
Múló, elpazarolt idő?
Lehet. Csak
Angyalkönnyecsepp hullt ránk.
Talán,
Pokolból
Apró, feltörő láng.
Így esett...
Lehet az is, hogy
Véletlen
Volt csupán,
Játszott a sors nap-
Nap után.
Maradok.
Nem készülök már sehová.
Négy fal közé
Szorult lelkem ablaka, te.
Zárulj,
Ha szeretnél,
Zárulj csak be.*

Maradok megint

*És újra indulsz.
Újra érzem
Hiányod nyomorát.
Karcolja már bűnből lopott
Éjszakák múlása
Hegedű-lelkem húrjait...
És maradok megint.*

Méreg

*Nem hittem, hogy ölni jöttél,
Vakon csak azt, hogy ölelni.
Napi étkem: Te,
Méreg voltál.
Méreg volt ízed, színed, szagod,
De függönyözött agyam mindent,
Mindent hagyott.*

*Méreg voltál.
Én ettelek, ittalak,
Temettelek magamba.
Most lelkelem foszló,
Búzós sebeit nyaldosom.*

Viasz

*Gyűjts majd gyertyát,
Hogyha nem leszek veled,
Hogyha a világ minden
Ablaka bezárul.
Gyűjts gyertyát,
Hogy ott is érezzelek,
A kínsimító tiszta éjben.
És szűnjön majd minden fájdalom...
– csorduló viasz az élet.*

Búcsú

*Egyszer mindened voltam.
A hajnal vizében fürödtél velem.*

*Most balálos ágyam szélén ülve
Szótlatlanul simogatsz.
Látom, emlékezni szeretnél,
De éjszakáink mámorát
Az idő magába rágta.*

*Egyszer újra mindened leszek,
De a hajnalok kékje végleg megfakult.*

III.

Mama

Mama

*Haja hószín
Arcán redő-millió
Láttam, Benne
Érett az élet
– Őt is megette a Halál*

Mama 2

József Attila halálának évfordulójára

*Kései siratót mormolok
Sírod felett.
Káromkodom, ordítózok,
De a kereszt hideg, merev.
Én is várom:
„... Mama, szólj rám!... „
Én sem kapok többet,
Mint a Költő.
Nem beszélsz.
– csak a temető susog*

Mama 3

*Már évek óta nem vagy,
Most hó takarja sírodat.
A mindenszentek krizantémja
Hervadt és fagyos.
Hiába gyűjtöm a gyertyát,
Fúj a szél...
Többé már ráncos kezéd
Nem simogat.*

Mama 4

*És gyógyítottad felhorzsolts
Gyermektérdemet,
Most nemlétedet gyógyítanám,
De tudom, már késő.
Nem lehet.
Ráncaid lassan arcomra maródnak.
Látom, a tükörből
Te nézel vissza rám.*

Paraolimpia

*Nyomorék testecskek
Kerekesszékebe kényszerülve
Szabad lelkeket eregetnek
– Mind enyéim*

Paraolimpia 2

*Kitekeredett béna végtagokkal
Gyermekek próbálnak
Nyújtózni Feléd,
Keresik merre Vagy.
Te sima arccal, mozdulatlan
Közönyt osztogatsz.*

Kit érdekel

Dédapám,
Lőrincz Bálint emlékére

*Két kézzel markolta a levegőt,
hogy Hozzád közel jusson, Isten,
de száját teletömte alvadt vérrel,
s halottas vízzel megittad,
bát felnyögött:*

*– Jöllaktam. Elég volt!
Mit nekem pár szégyenfolt!
Követ csak az vethetne rám,
ki fölém magasul – tisztán!*

*Aztán ősei közé a földbe hullt,
de kit érdekel –
Állhat emlékmű, ha nem fölötte,
és anyaga nem hulló könnyből,
de rideg kőből való –*

*Állni a kőnél, Istent imádvá
csodát várni önző ábítatban?
Ugyan! Nem jön el, mert nem ő az
– de kit érdekel...*

Halottak lábainál

*Kicsit hideg van,
Mi karolkózva állunk,
A semmit nézzük szótalan.
Egymásra rakott két kezed
Már nem remeg.
Éhes szúnyogok szívják a véredet.
Milyen ostobák.
Lassan rájönnek: nem lehet.
Emlékeink képkeretében üldögélsz,
Már nem zavar a földi zaj.
Hallottam, kiszállt apró lelked.
Valaki a sokból sóhajt:
- Meghalt.
Megállt vele az idő.*

Tartalomjegyzék

I. Nyugalomhiány

Karcok.....	7
Istent vágyva.....	8
Kereszt.....	9
Teremtmény.....	10
Bakos Kiss Károlynak.....	11
Vers.....	12
Könyvek között.....	13
Legyek.....	14
Idő.....	15
Ébredés.....	16
Hosszú sötétség.....	17
Egy magányos szombat este.....	18
Éjszakai vízió.....	19
Lenni.....	20
Elmúlás.....	21
Nyugalomhiány.....	22
Mámor.....	23
Ősz.....	24
Vallomás.....	25
Tópart.....	26
Velem.....	27
Várakozás.....	28
Szakadt hazám.....	29
1956-2008-ban (ötvenkét év).....	30
Zászló.....	31
Beregszász.....	32

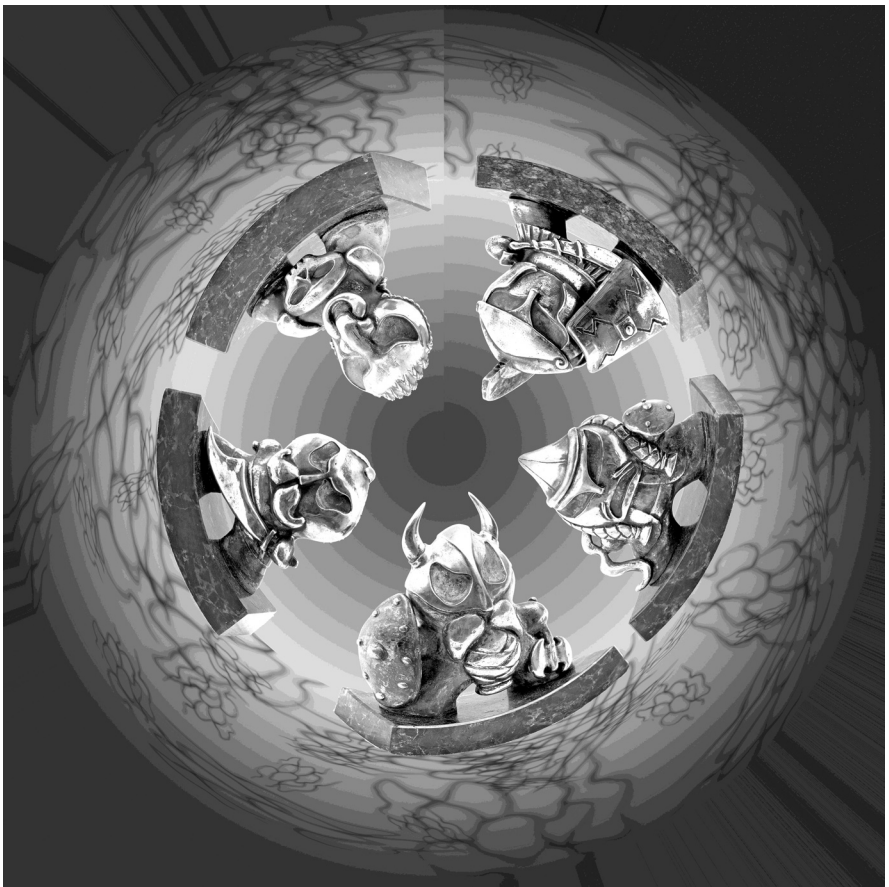
II. Ha fázom

Bűntelen csók.....	35
Egy nap veled.....	36
Ha fázom.....	37

Morzsák.....	38
Ha lesz.....	39
Forrongó.....	40
Csak így.....	41
Harcom vagy.....	42
Vágyva.....	43
Szeretem az emlékeinket.....	44
Villanás.....	45
Olvad a tél.....	46
Reggeli gondolatok.....	47
Fulladás.....	48
Kenyerem adtam.....	49
Kép.....	50
Hallgass.....	51
Múlás.....	52
Keresztem.....	53
Maradok.....	54
Maradok megint.....	55
Méreg.....	56
Viasz.....	57
Búcsú.....	58

III. Mama

Mama.....	61
Mama 2.....	62
Mama 3.....	63
Mama 4.....	64
Paraolimpia.....	65
Paraolimpia 2.....	66
Kit érdekel.....	67
Halottak lábainál.....	68

Lőrincz Katalin *keramikusművész*

1984. június 30-án született Ungváron. Tanulmányait az Ungvári Erdélyi Béla Képzőművészeti Koledzs elvégzése után (1999-2005) az Ungvári Képzőművészeti Főiskola kerámia szakán folytatja.

Kiállítások

- 2002-ben egy ifjúsági kiállítás keretében mutatkozott be Budapesten.
- 2004 – Tavaszi barangolások, Ungvár Galéria.
- 2005 – Kárpátaljai hímestojás, Ungvári Vármúzeum.
- 2008 – Kárpátaljai keramikusművészek kiállítása, Ungvár Galéria.
- 2008 – II Tiszaháti Munkácsy Mihály Alkotótábor, Péterfalvai Képtár.
- 2008-ban kiállítás a Kárpátaljai Néprajzi Múzeumban Hidi Endrével, Beleny Mihajloval, Puhlik Magdával.
- 2008-ban kárpátaljai művészek kiállítása a Boksay múzeumban, az Ungvár Galériában, és a beregszászi Európa-Magyar Házban.

Bergszáson születtem és élek most is. Harmadik lánygyermekként már nem volt túl nagy igény a létemre.

Gyermekkorom nagy részét nagymamával és a könyveimmel töltöttem.

A versírást tanári indíttatásra kezdtem ízlelgetni, még tizenkét évesen. Aztán énekeltem népalt, tanultam színjátszást és szavaltam. Mindig kapcsolatban álltam az irodalommal.

Két fiúgyermek szólít édesanyjának. Az élet nem volt túl kegyes hozzám, de a nehézségek ellensúlyozásaként megadta a lehetőséget, hogy a versek által átélhessem a teremtés csodáját.

Mint minden művészet, a költemény is varázslatos dolgokat létesít. Mozdulnak a tárgyak, élednek a holtak, beszél a lét. Ebben a világban találtam meg azt a kifejezőmódot, amit mindig kerestem.

Igyekszem emberközeli és érthető lenni. Bár sokak szerint ez elcsépett és unalmas, de hiszem, nyitott lelkeket találnak költeményeim, és szürke világunkban szín